

τρια και αι ιχθυοπόλιδες έμαθαν να χορεύουν τόσο τεχνικά όσον και αι κομψαι κυρια της αυλής. Έκει, εις τον κάμπον του Ραμπουνά, υπό τας μεγάλας φιλόρας, έχορευαν όλους τους χροούς του συμπαντός: την γκαρότα, ρουθμιόν περιπατόν, ό όποιος γίνεται πηδηκτά με το ένα πόδι εν ό τώ άλλο τείνει επίχαριτως την άκραν του προς το έδαφος' το πασιέ, χορόν άκόμη ζωηρότερον, τον άντιχορον, ό όποιος πρό δλίγου ειχεν εισαχθή εξ Άγγλιας, και άλλους.

Εν ό τώ η νεολαία έχοροπηδοούσεν, οι σοβαροί άνθρωποι εκάθητο υπό τας σκιάδας και εκουτσόπιναν το άσπρον κρασί του Ραμπουνά. το όποιον προσέφερν υπηρέται με πολυγλώμους σκούφους, τρέχοντες από σκιάδος εις σκιάδα. Η εικόν του καπήλου, ζωγραφημένη εις μεγάλην πινακδα, εφαινετο ως να προήδεν όλης της διασκεδάσεως. Παρίστανε τον κύρ Ραμπουνά, καθ σμένον καθαλλικευτά εις ένα βαρέλι' άλλα δεν ήξευρες ποίον ήτο όγκοδέστερον: το βαρέλι ή η κοιλάρα του.

Ο βαρώνος Κερκόζ ειχε ξεχασθή, παρακολουθών τα χοροπηδήματα ένός μικρού δουκός με μίαν νεαρόν ρόπτριαν όταν ο Πονηριδης τον επλησίασε και του ειπεν εις το αυτί, ότι η κυρια Δούκισσα Δεσκρανιδλ πρό δλίγου εθεοθη εκει πλησίον. Ο Βαλεντινος, στραφείς, ειδε τφόντι μίαν κυριαν μεγαλοπρεπέστατην.

Δι' όσον εν των αναγνωστών μας εινε μύωπες και δεν ειμπορούν να διακρίνουν μικρόθεν τας φυσιογνωμίας. άς ειπωμεν άμέσως, ότι η ευγενής αυτή Δούκισσα Δεσκρανιδλ ή όποια προχωρεί με μεγάλην πομπήν, εινε παλαιά μας γνωριμία.

Εινε η κυρια Ζεφυρίνη Περδικη, η θεία του Πονηριδου, η παλαιοπόλις... Άλλ' εινε μία Ζεφυρίνη μεταμορφωμένη εις την έντέλειαν, στολισμένη με όλα τα πετρά, τους ριόγκους, τα μεταξωτά και τα ψεύτικα διαμάντια του παλαιοπωλείου της.

Βεβαίως, ευγενής τις παρισινός θα ευρισκε κάτι τι υποπτον εις την επιτετηδευμένην αυτήν πολυτέλειαν. Άλλ' ο Βαλεντινος εινε άκόμη νέος, άπειρος και καλός' δεν βάζει εις τον νουν του το κακόν, εμπιστευεται τους πάντας, και δεν εινε δυνατόν να γνωρίξη ακριβώς πώς ένδύονται αι παρισιναι άριστοκράτιδες, άφ' ου έως τώρα δεν ειχεν ιδή εκ του πλησίον καμμίαν.

Δι' αυτό, δλίγον συγκεκινημένος, άλλα με άφογον κομψότητα και χάριν, προχωρεί, λέγει τ'ονομά του, υποκλίνεται και ασπάζεται ευγενώς την χειρα, την όποιαν τώ τείνει η ψευδο-Δούκισσα, με μίαν μεγαλοπρεπή ρεβερένσαν, ή όποια άποσπ' από τας πτυχάς της ένδυμασίας

της, δλόκληρον συναυλιαν από φροού φροού.

—Ω, πόσον χαίρω, ανακρούει η παλαιοπόλις, άνυψούσα τους όφθαλμούς προς τον ουρανόν, πόσον χαίρω που επαναβλέπω ένα Κερκόζ!.. Μου εινε πολυ προσφιλής ο Κερκόζ... Μ' ένα Κερκόζ ήνοϊξα τον χορόν, την ήμέραν των γάμων της Δελφίνης... Έπερσαν πολλά χρόνια, ήμουν τότε η ώραιότερα νέη της αυλής... Άλλά τώρα που σ'α βλέπω, κύριε Κερκόζ, μου φαίνεται ότι επανέρχεται η νεότης μου και μου κάμνει όρεξιν να χορεύσω μεν ούέτον. Ω! μά εισθε άληθινός Κερκόζ!.. εξηκολούθησε, κυττόζουσα τον νέον με τας διόπτρας της' έχετε το κομψόν άνάστημα των Κερκόζ. (ο Βαλεντινος μειδιά) έχετε ω αίαν μύτην, όπως όλοι οι Κερκόζ (ο Βαλεντινος υποκλίνεται) και το ευγενές εκείνο παραττακτόν, που μόνον εις τους ανθρώπους της οικογενείας σας ειδα' (ο Βαλεντινος γλυκοκαταπίνει)...

—Ωστε λοιπόν, θέλετε να μας γίνετε συνταγματάρχης... Τι χαριτωμένος συνταγματάρχης!.. Μα την αλήθειαν, ο Βασιλεύς έχει τύχη, και οι έχθροι του θα κάμουν καλά να φυλαχθούν...

—Κυρία μου, τόσο καλωσύνη... —Τίποτε! τίποτε! Θέλω, έντός δύο ήμερών, να σας ιδώ μ' έπωμίδας και με ξίφος συνταγματάρχου. Ένας Κερκόζ, και να μην εινε συνταγματάρχης' μά γίνεται αυτό ποτέ; Ήσυχάσατε! Εινε δική μου δουλειά. Θα με βοηθήση και ο παλαιός μου φίλος, ο κόμης Δεπλεσσί Σμαγκιάν... Μπα! δεν εινε αυτός, που βλέπω εκει-πέρα; Άς τον πλησιάσωμεν!

[Έπειτα συνέεισε]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΕΥΝΟΣ
(Κατά το γαλλικόν του Louis Morin)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΜ

Άγαπητοί μου,

ΑΤΕΒΑΙΝΑ προχθές εις το Φάληρον με τον τροχιόδρομον. Ευτυχώς δεν επήλθε θύελλα, ούτε συνέβη έκτροχιάσις, όπως την παρελθούσαν Κυριακήν εις τον σιδηρόδρομον Κηφισιάς. Βαγόνια

και επιβάται εφθάσαμεν σωοι και άδλαβεϊς εις «τον προς όν όρον». Η αλήθεια εινε, ότι μερικοί, — η μάλλον μερικά, — εκινδύνευσαν να φθάσουν πληγωμένοι η τουλάχιστον ξεμαλλιασμένοι... διότι και κατά του ιδιου μας τραινου εξερράγη μία θύελλα... άλλου είδους

θύελλα, την όποιαν δι' δλίγων θα σας περιγράψω.

Είπα θύελλα και θα επιμείνω εις την παρομοίωσιν. Μετά το κακόν της τελευταίας Κυριακής, το πράγμα βλέπετε εινε επίκαιρον. Λοιπόν, τα συννεφάκια, τα όποια την επροκάλεσαν, — την ιδιικήν μας θύελλαν, έννοώ, — δεν εφαινοντο εξ αρχής επικίνδυνα, ούτε θα ύπώπτει κανείς ότι ειχαν μέσα των τόσο ηλεκτρισμόν. Μόνον ένα ήτο μαύρον' ένα άλλο ήτο ροδόχρουν, δύο άλλα ήσαν λευκά, και το πέμπτον ήτο γαλάζιον... Γαλάζιον; μά γίνεται ποτέ γαλάζιον σύννεφον;!. Μα σας ειπα, ότι πρόκειται περι άπλης παρομοίωσεως. Τα πολυχρώμα αυτά πράγματα, ήσαν πέντε... κορίτσια, εκ των όποιων το έν εφορούσε μαύρον φόρεμα, το δεύτερον ροδόχρουν φόρεμα, τα δύο άλλα λευκά φορέματα και το πέμπτον φόρεμα γαλάζιον. Έννοήσατε τώρα; Τα πέντε αυτά κορίτσια, ήλικίας από δώδεκα μέχρι δεκαοκτώ έτων, ζωηρότατα όλα, φαιδρά και όμηλιτικά, — άκόμη και το μαυροφόρον, — ειςέβαλαν εις το τραμ και ακριβώς εις το ίδιον βαγόνι όπου ειχα θέσιν κ' εγώ, από την λεωφόρον Άμαλίας. Συνήθως οι επιβάται έλκουν δλίγον την προσοχήν κατά την στιγμήν της επιβάσεως, έως ότου καθήσουν. Άλλ' εξηκολούθουμεν να προσέχωμεν εις τα πέντε κορίτσια και άφ' ου εκάθησαν, — δύο εις το προτελευταίον εδωλίον του βαγονίου και τρία εις το τελευταίον, — διότι μας έλκουν αι όμιλίες των, η φαιδρότης των και κάποτε η ευφύια των. Όμιλούσαν δι' όλα τα θέματα της ήμέρας και της νυκτός, διά τα θέατρα, δια τον Άρνιώτην, δια την Κηφισίαν, δια τα πυροτεχνήματα του Ζαπτείου, δια τας έκδρομάς των και δια τα ταξείδια. Η μαυροφόρα ειχεν άριετόν πνεύμα, και περιωρίζετο να σχολιάξη, προκαλούσα τους γέλωτας των συντρόφων της και τα μειδιάματα των ξένων. Νά σας ειπω όμως την αλήθειαν, εγώ εις όλ' αυτά διεκρίνα και μικράν, ελαχίστην δόσιν αυθαδείας. Κορίτσια μέσα εις το τραμ, μόνα, χωρίς τους γονείς των η κανένα μεγαλήτερον, μόνον μ' ένα μικρόν υπηρέτην, δεν επρεπε να εινε τόσο πολυ ζωηρά και δεν εταίριαζε να συνομιλουν μεγαλοφώνως. Ίσως δεν υπερβδαιναν τα όρια της ευπρεπειας, άλλ' δλίγον ελειπε να τα ύπερβουν. Τα κατόπι γεγονότα εδικαιωσαν, δυστυχώς, την παρατήρησιν μου.

Ούτως εξηκολούθησαν τα πράγματα έως τον σταθμόν της Γαργαρέττας. Από εκει, επεβιβάσθη εις το τραμ και μία γηραιά κυρία, ή όποια εκίνησε τετραπλάσιαν την προσοχήν των επιβατών, διότι αι διαστάσεις του σώματός της ήσαν τετραπλάσιαι τουλάχιστον του συνήθους. Φαντασθήτε ένα Μίλωνα Κροτωνιάτην η

ένα Ήρακλή ένδεδυμένον μαύρα φορέματα γυναικεϊζ. Έκάθησε μετά κόπου εις το μεσαίον εδωλίον του βαγονίου μας, εις το όποιον ετυχε να εύρισκωνται τρεις θέσεις κεναι, και το τραμ εξεκίνησεν. Άλλ' ο θόρυβός του δεν κατέπνιξε κάτι παραταταμένους γέλωτας, οι όποιοι άνήγησαν αποίσθεν... Τα κορίτσια έγελούσαν εις βάρος της υπερτάρκου κυρίας. Και ήρχισαν τα κρυφομιλήματα, τα όποια επέτειναν τους γέλωτας. Έπειδή όμως, φαίνεται, δεν ήτο του χαρακτήρος των να όμιλουν σιγά, ήρχισαν μετ' δλίγον να όμιλουν δυνατά, άλλ' αυτήν την φοράν γαλλιστί. Σας μεταφράζω μερικά:

—Καλέ αυτή θα ξεφυγεν από το Μέγα Δάσος του Βέρν, ειπεν η ροδόχρους. —Ναι, ναι, ανέκραξεν η μαυροφόρα, θα εινε ο ίπποπόταμος του Ζωολογικου Κήπου. Βάζω στοίχημα ότι διευθύνεται εις το Παλαιόν.

—Μάλλον ελέφας, ειπεν η μία λευκοφόρος, γιατί η μύτη της μοιάζει πολυ με προδοσίδα.

—Φεβούμαι πολυ, προσέθεσεν η άλλη, μήπως σταματήση το τραμ από το βάρος.

Και η θύελλα εξέσπασε. Το πελώριον μαύρον σύννεφον συνεκρούεσθη με τα πέντε συννεφάκια, και ήρχισαν βρονταί, αστραπαί, κεραυνοί.

Διότι η κυρία ετυχεν, — όχι σπάνιον πράγμα, βεβαία, — να γνωρίξη την γαλλικήν. Έγώ μάλιστα υποθέτω ότι ειμπορεί και να μη την έγνώριζεν. Άλλά την παντομίμαν, βλέπετε, την έννοει όλος ο κόσμος, και δεν έχρειάζετο φιλοσοφία δια νάντιληφθή η κυρία ότι τα κορίτσια έγελούσαν μαζί της. Έπειτα η λέξις ίπποπόταμος εις όλας τας γλώσσας εινε σχεδόν η ίδια... Το ζήτημα εινε ότι η κυρία εστράφη όπισω, άγριοκύτταξε δύο-τρεις φορές και... άνοιξε το στοματάκι της.

—Ωραία ανατροφή! ελεγε' να μιλουν τα παληγογαλλικά τους για να βρίζουν τον κόσμο!.. Και τί εθαρρέψατε; πώς ο άλλος δεν ξέρει γαλλικά;

Και εξηκολούθησε να λέγη, να λέγη διότι και η γλώσσα της ήτο άλόγος με το σώμά της. Ειπε μάλιστα λέξις και φράσεις, — όλας ελληνιστί, και εις την δημοτικην μάλιστα γλώσσαν, — τας όποιας μου εινε αδύνατον να σας επαναλάβω. Τα κορίτσια ευρεθησαν εις μεγάλην άμηχανίαν, εκατακοκκίνησαν και προσεπάθησαν να τα μπαλώσουν

—Μά κυρία μου, ειπεν η μαυροφόρα' εμεις μιλούσαμε για τον ίπποπόταμο του Ζωολογικου Κήπου.

—Είσαί ψεύτρα! εφώναξεν η κυρία' γιατί ο Ζωολογικός Κήπος δεν έχει ίπποπόταμον. Η μήπως σου φαίνεται πώς μονάχα του λόγου σου επήγες εκει;

Και η θύελλα εξηκολούθησε. Τα κορίτσια εις τας ύβρεις απήντησαν και αυτα

με ύβρεις. Έγινεν ένα μεγάλο κακό, το όποιον διεσκεδάσε πολυ τους επιβάτας του βαγονίου, μετ' δλίγον δε ανεστάτωσε όλην την άμαξοστοιχίαν, διότι αι φωναί επετεινοντο. Από λογο σε λογο, δλίγον ελειψε να έλθουν εις τα χέρια. Και δεν ήξεύρω τί θα συνέβαινε μέχρι τέλους, άν η κυρία, ύβρίζουσα όλονεν και άφρισμένη, δεν κατήρχετο εις την Καλλιθέαν.

Οι επιβάται ως επιτοπλείστον, ετάχθησαν με το μέρος των κοριτσιών. Ευρισκαν ότι η κυρία εφέρθη πολυ άπρεπέστερα από αυτα, διότι άντι νάπαντήση και αυτήν μ' ευφύιαν, εξετραχύνθη εις ύβρεις. Άλλ' εγώ εύρισκα ότι τα κορίτσια έχουον όλον το άδικον. Κανείς δεν εινε ύποχρεωμένος να έχη ευφύιαν, όλοι όμως, — και προπάντων τα κορίτσια, — πρέπει να έχουον ευπρέπειαν, συστολήν και καλήν ανατροφήν.

Σας ασπάζομαι, ΦΙΛΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΥ

Του Πιέρου το βασιλείον δεν ημίζεταν μόνον δια τα πλούτη του. Αι καλαιτέχναι καλλιεργούνται εκει, και το άνάκτορον του γέροντος βασιλέως άντηχεί από λιγνρά ξύματα, και αυτες ο γηραιός Όλυμπος πολλάκις νομίζει ότι θεών ακούει μελωδίας.

Ο βασιλεύς, ο όποιος με άνθρωπου δύναμιν και με ανθρώπιον θέλημα, φορεί το στέμμα, γνωρίζει ότι ύπάρχει και άλλο στέμμα τιμιώτερον, το όποιον οι θεοι εις τους εκλεκτούς των έχαρισαν.

Και σέβεται τους καλλιτέχνας, και εκείνοι παρακάθηται εις την τράπεζαν του και σκορπίζου τας άκτινές του θείου χαρίσματός των.

Άλλά το τιμιώτερον στολίδι των άνακτόρων, εινε αι έννεα θυγατέρες του Πιέρου, το τιμιώτερον της Μακεδονίας στολίδι.

Χορεύουν, τραγοδούν, χειρίζονται αυλόν η λύραν και μαγεύουν όλας τας δλους' και εινε ο γέρον Πιέρου ευτυχής δια τα τέκνα του και υπερήφανος. Παρακαλεί τους θεούς, τους δοτήρας των αγαθών, να τας φυλάττουν υπό την σκέπη των, και οι θεοι και αι θεαι τας προστατεύου, και αι Μούσαι τας αποκαλουν ίριάς των προσφιλέϊς, και εκείναι τας σέβονται ως προστάτιδας και τας επικαλούνται.

Αλλ' ο Πιέρου διεταξ' το Πήγασον και ελάττισε τον υπερήφανον Έλικώνν, και ήρχισαν κρυστάλλινα να τρέχουν τα νερά της Ιπποκρήνης εκτός, —εινε έως τα δάκρυα των συγκεκινημένων βουνών η τα δάκρυα του πόου και της άισχύνης;

Πρώτας η θεία μελωδία των Μουσών συνεκίνησε τας θυγατέρας του Πιέρου.

πρό αυτου μετά των Μουσών έμελε, συνοδεύων με την λύραν του.

—Αι Μούσαι! ειπον αι κοραι του Πιέρου, εινε αι προστάτιδες μας αι σεβασταί..

Ο ξένος, πολλά περιμένον παρα του βασιλέως δια της κολακειάς του, ειπεν, εισάγων το δηλητήριον της υπερηφανείας εις τας άγνάς παρθένους: — Προστάτιδες; Ω μη παραγνωρίζετε τα δώρα των θεών και πιστεύσατε άνθρωπον, ο όποιος, άξιωθεις ν' ακούση τας Μούσας, ειμπορεί και να κρίνη και να συγκρίνη. Σεις εισθε πολυ των Μουσών ανώτεραι και δεξιότεραι.

—Ευφήμει, εψιθύρισε θορυβηθείς ο γέρον Πιέρου, διότι έγνώριζε πόσον οι θεοι και αι θεαι ήσαν εκδικητικοί.

—Το επαναλαμβάνω, ειπε με όρμην ο ξένος, ο όποιος, περιφερόμενος τυχοδιωκτικώς, και τους πατριούς θεούς δεν εσέβετο πλέον και την πατρίδα την γεννέταιραν ελησημόνησεν. Αν λέγω ψεύδη, οι θεοι εμε άς τιμωρήσωσι.

Και με θράσος τυχοδόκτου, επίζητούντος την εύνοιαν κραταιού μονάρχου άπέσπασεν από τα έννεα των Μουσών άγάλαμα τους στεφάνους και τους εφόρεσεν εις τας έννεα του Πιέρου θυγατέρας.

Νά τας συγκρίνουν με θεάς άθανά ους! τί δόξα, τί τιμή!.. Έπίστευσαν και ήνοιξαν βλάστημα χείλη ζητούσαι συναγωνιστήν. Μάτην ο γέρον Πιέρου τας υπέμνησε το παραδειγμα του Μαρτύου. Ηθελν η δόξα των να υπεπηδηση τα στενά της γής όρια και να εθιση εις τον ουρανόν. Έκει, τίς οίδεν; ίσως ο χρυσόκομος Άπόλλων αυτας θα εξέλεγε συντρόφους του εις το εζής.

Ηστραφεν, εθρόντησε, και ήρχισαν αι θυγατέρες του Πιέρου τα άσματά των.

Η γή εσκοτίσθη από λύπην, διότι η άπώλεια των εμπνευσμένων παρθένων ήτο βεβαία. Άλλοίμονον! ποιος ποτέ ετόλμησε να διαγοισθή με τους άθανάτους και δεν ύρε βίβαν εν βλεπόν;

Και αυ αι Μούσαι διερωτώνται, άν η νίκη των θεών στερηται, λυκα μέτωπα των θυγατρων του Πιέρου

Άρχίζουν όμως με την θείαν αρμονίαν των η γή και πλιν εφωτίσθη, ο Άπόλλων ο χυστεύς τας έλυσε με τας χρυσάς κλίμακας του και ο Έλικών υπεστατεύου, και αι Μούσαι τας αποκαλουν ίριάς των προσφιλέϊς, και εκείναι τας σέβονται ως προστάτιδας και τας επικαλούνται.

Αλλ' ο Πιέρου διεταξ' το Πήγασον και ελάττισε τον υπερήφανον Έλικώνν, και ήρχισαν κρυστάλλινα να τρέχουν τα νερά της Ιπποκρήνης εκτός, —εινε έως τα δάκρυα των συγκεκινημένων βουνών η τα δάκρυα του πόου και της άισχύνης;

Πρώτας η θεία μελωδία των Μουσών συνεκίνησε τας θυγατέρας του Πιέρου.

Ανεγνώρισαν, το μέγα σφάλμα των άλλων, ήτο άργά, και ή τιμωρία του έξογκωθέντος Έλικώνος τας ένθύμισεν ότι δέν θ' άργήση να έλθη και ή σειρά των.

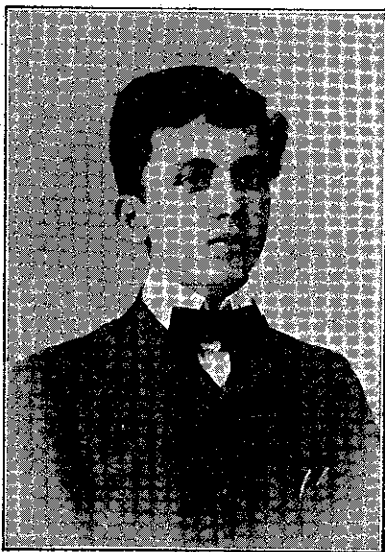
Αληθώς μετ' όλίγον τας μετεμόρφωσαν οι θεοί εις όρνια. Εις την στέγην του πατρικού άνακτόρου, αι κόραι του Πιέρου, χωρίς να τανύσουν τα μισητά πτερά των, απέθανον από λύπην.

Της Μεγάλης Μακεδονίας τα τέκνα μόνουν με θεούς ήδύνατο να συγκριθώσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΣ Γ. ΔΑΜΑΣΚΟΣ
Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον
Τρεμοθύρον Ἀστέρι
εἰς τὸν 7ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀδύων

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο βούβαλος δέν έφαινετο διατεθειμένος νάφηση την θέσιν του. Ιστάμενος άπέναντι τής σχεδίας, ώσφραίνεται άπλήστως τόν άέρα, χωρίς να προαιθάνεται διόλου τόν κίνδυνον, τόν έποϊον διέτρεχε. Έπειδή δέν ήμπορούσαν να τον σκοπεύσουν εις την καρδιάν, έπρεπε να τον σκοπεύσουν εις την κεφαλήν, και τοῦτο έκαμεν ο Μάξ Ουμπέρ, μόλις έβεβαιώθη ότι ή άπόστασις ήτο κατάλληλος.

Ο πυροβολισμός αντίχησεν, ή ούρα του ζώου περιστράφη όπισθεν των καλάμων. Έπώδυνος μυκηθμός διέσχισε τόν άέρα, πολύ διαφορετικός από τόν συνήθη μυκηθμὸν των βουβάλων. — άπόδειξις ότι είχε πληγωθῆ θανασίμως.

— Έτελείωσεν! άνέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ θριαμβευτικώς.

Τώντι, δέν ήτο άνάγκη να πυροβολήση και ο Τζών Κόρτ, και οικονομίετο οὔτω τὸ δεύτερον φυσίγγιον. Τὸ ζῶον κατέπεσεν έν τῶ μέσῳ τῶν καλάμων και έκατρακύλησεν έως την βάσιν τής οχθης, έξακοντιζον ρύακα αίματος, ο όποτος έκοκκίνισεν εκεί εις την άκραν τὸ διαυγές ὕδωρ του ριου Γιοχάουζεν.

Διά να μή χαθῆ τὸ λαμπρὸν εκείνο θήραμα, ή σχεδία διηθύθη προς τὸ μέρος, όπου κατέκειτο τὸ ζῶον, και ο όδηγός ήτοιμάσθη να το διαμείλιση επί τόπου δια να εξαγάγη τὰ χρήσιμα μόνον τεμάχια.

Οι δύο φίλοι άπεθαύμαζαν τὸ δείγμα τοῦτο των άγρίων βοῶν τής Ἀφρικῆς, άναστήματος γιγαντιαίου. Όταν τὰ ζῶα αὐτὰ διασχίζουν τὰς πεδιάδας, κατ' άγέλας εκ διακοσίων ή τριακοσίων, φαντάζεται τις τὸ μανιῶδες, τὸ θυελλῶδες εκείνο τρέξιμον, έν τῶ μέσῳ του νέφους του κοριοτοῦ, τὸν έποϊον έξεγειρεί ή διάβασίς των.

Ήτο ένας ο ν γ ι α ς, έπως τὸν λέγουν οι ίθαγενεῖς, ταῦρος ζῶν κατά μόνας, μεγαλύτερος των εὐρωπαϊκῶν, με ρύγχος έπιμηκέστερον, με κέρατα χαμηλότερα. Ἄν με τὸ δέρμα του, ο ν γ ι α κατασκευάζουν άντικείμενα εκτάκτου στερεότητος, αν τὰ κέρατά του χρησιμεύουν προς κατασκευήν ταμβακθηκῶν και κτενῶν, αν μεταχειρίζονται τὰς μαύρας και σκληρὰς τρίχας του δια να γεμίζουν καθίσματα και σέλλας, αλλά τὸ φιλέτον του και ή κοτολέτες του παρέχουν τροφήν τέσφ ευγευστον εσφ και δυναμωτικήν. Τελοσπάντων, ο Μάξ Ουμπέρ υπήρξε την ήμέραν εκείνη κυνηγός ευτυχέστατος. Όταν ο όνγας δέν φονεῖθῆ με την πρώτην σφαίραν, εφαρμᾶ κατά του κυνηγοῦ και τότε άλλοιμονον.

Με την βοήθειαν του μαχαιρίου του και του μικροῦ του πελέκους, ο Κάμης ήρχισε την εργασίαν του διαμελισμοῦ, εις την όποιαν έλαβον μέρος και οι σύντροφοί του. Δέν έπρεπε να φορτώσουν την σχεδίαν με βάρος περιττόν, τριάντα δέ έως σαράντα χιλιόγραμμα του δρεκτικού εκείνου κρέατος ήσαν αρκετά να έξασφαλίσουν την διατροφήν πολλῶν ήμερῶν.

Έν τοῦτοις έν ῶ έξετελεῖτο ο κυνηγτικός εὗτος άθλος, ο Λάγκας, ο τόσοσ περιέργος συνήθως δια τὰ πράγματα, τὰ όποια ένδιέφερον τὸν φίλον του Μάξ και τὸν φίλον του Τζών, είχε μείνη καθ' ὄλον τὸ διάστημα ὑπὸ την σκιάδα, και ιδού δια ποῖον λόγον:

Με τὸν κρότον του πυροβολισμοῦ, τὸ μικρὸν εκείνο πλάσμα είχε συνέλθῆ εκ τής λιποθυμίας του, είχε άνανύψη εκ του ληθάργου του. Οι βραχιόνες του είχαν κάμη έλαφρόν τι κίνημα. Ἄν και τὰ βλέφαρά του δέν είχαν ανοίξη, οὐχ' ήττον, από τὸ ήμιάνοικτον στόμα του,

από τὰ άχροα χειλή του, είχαν εκφύγη και πάλιν ή μόνη λέξις, την όποιαν ο Λάγκας είχε άκούση έως τότε:

— Νγκόρα! . . Νγκόρα! . .

Την φοράν αὐτήν ο Λάγκας ήτο βέβαιος ότι δέν άπατάται. Η λέξις έφθανε καθαρά εις τὰ ὠτά του, με μίαν προφοράν παράδοξον, με κάποιον τραυλισμα, όφειλόμενον εις τὸ ρ του «νγκόρα.»

Συγκινηθείς πολύ από τὸν περιαληγῆ τόνον του δυστυχοῦς πλάσματος, ο Λάγκας έλαβε την χειρά του, φλέγουσαν εκ του πυρετοῦ, ο όποτος εξηκολούθει από την προτεραίαν. Έγέμισε τὸ φλυζάνιον με νερόν δροσερόν και προσεπάθησε να τῷ χύση μερικὰς σταγόνας εις τὸ στόμα, αλλά δέν το κατώρθωσεν. Αι σιαγόνες, φέρουσαι ὀδόντας λευκοτάτους, δέν έξεσφίγγοντο. Τότε ο Λάγκας, βρέξας ὀλίγον ξηρόν χόρτον, τὸ άπέθεσεν επί των χειλέων του. Οὔτως έδρυσίσθη και άνεκουφίσθη ὀλίγον τὸ δυστυχές πλάσμα. Η χείρ του έθλιψεν ασθενῶς εκείνην, ή όποια την εκράτει, και ή λέξις «νγκόρα» ήκούσθη και πάλιν.

Μη λησμονώμεν, ότι την λέξιν ταύτην οι ίθαγενεῖς του Κόγγου την μεταχειρίζονται δια να εἴπουν μη τέρα . . . Ὅστε λοιπόν την μητέρα του εκραζε τὸ δυστυχές πλάσματάκι;

Η συμπάθεια του Λάγκα έδιπλασιάζετο από άίσθημα οίκτου, πολύ φυσικού, επί τῆ σκέψῆς ότι ή λέξις αὐτή θᾶ έπροφέρετο ἴσως μετ' ὀλίγον δια τής τελευταίας πνοῆς . . . Πίθηκος, είχεν εἰπῆ ο Μάξ Ουμπέρ. Ὅχι, δέν ήτο πίθηκος! Με την ανεπαρκῆ του διανοητικήν άνάπτυξιν, ο Λάγκας δέν ήδύνατο να το έννοήσῆ, να σχηματίσῆ ιδεάν σαφή.

Έμεινεν οὔτως επί μίαν ὥραν, τότε κρατῶν την χείρα του προστατευομένου του, τότε διαβρέχων τὰ χεῖλή του δια δροσεροῦ ὕδατος, και δέν τον αφήκε, παρά την στιγμὴν που άπεκοιμήθη και πάλιν.

Τότε ο Λάγκας, άποφασίσας να τα εἴπῃ ὅλα, εξήλθεν από την σκιάδα κ' έπλησίασε τούς φίλους του, έν ῶ ή σχεδία άπομακρυνθεῖσα εκ τής οχθης, εισήρχετο πάλιν εις τὸ ρεῦμα.

— Λοιπόν, ήρώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ, τί κάμνει ο πίθηκος σου;

— Ο Λάγκας τὸν εκύτταξεν, ως να έδίσταζε ναποκριθῆ. Ἐπειτα, θέσας την χείρα επί του βραχιόνος του Μάξ Ουμπέρ:

— Δέν εἶνε πίθηκος . . . εἶπε.

— Δέν εἶνε πίθηκος; . . επανέλαβεν ο Τζών Κόρτ.

— Βλέπω, ότι ο Λάγκας μας εἶνε εἰπίμονος! Ὑπέλαβεν ο Μάξ Ουμπέρ. Μα τί λοιπόν; σου έπέρασεν από τὸ νοῦ, ότι εἶνε παιδί σαν και σένα; . . .

— Παιδί . . . ὄχι σαν και μένα . . . παιδί όμως . . .

— Να σου 'πῶ, Λάγκα, υπέλαβεν ο

Τζών Κόρτ, αὐστηρότερος του συντρόφου του' έπιμένεις ότι εἶνε παιδί;

— Ναι . . . άπόψε . . . ὠμίλησε . . .

— Ὅμιλησε;

— Ναι . . . και τώρα δά, ὠμίλουσε . . .

— Και τί σου εἶπεν αὐτὸ τὸ τέρας; ήρώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Εἶπε ν γ κ ο ρ α . . .

— Πῶς; . . . τῆ λέξι που άκουσα μιὰ νύκτα κ' εγώ; άνέκραξεν ο Τζών, ο όποτος δέν απέκρυψε την εκπληξίν του.

— Μάλιστα . . . ν γ κ ο ρ α, έβεβλίωσεν ο μικρὸς ίθαγενής.

Δύο πράγματα ήμπορούσε κανεῖς να ὕποθέσῆ: ή ότι ο Λάγκας εἶνε ὄμμα παραισθήσεως, ή ότι έτρελάθη.

— Ἄς το έξακριβώσωμεν, εἶπεν ο Τζών Κόρτ, και αν εἶνε αληθινόν, ιδού τὸ πρῶτον εκπληκτικὸν πού μας συμβαίνει, άγαπητέ μου Μάξ!

Εἰσηλθον και οι δύο ὑπὸ την σκιάδα και εξήτασεν τὸν μικρὸν κοιμώμενον. Βεβαίως, εκ πρώτης ὄψεως, ήδύνατό τις να πιστοποιήσῆ ότι τὸ πλάσματάκι εκείνο ήτο πίθηκος. Ἄλλ' ὅτι εξ αρχῆς εκαιμεν εντύπωσιν εις τὸν Τζών Κόρτ, ήτο ότι εύρίσκετο ενώπιον ὄχι ενός τετραχείρου, άλλ' ενός διχείρου. Και από τὰς τελευταίας ταξινομήσεις του Βλοῦμεμαχ, γενικῶς παραδεδεμένας, γνωρίζομεν ότι μόνος ο άνθρωπος άνήκει εις την τάξιν των διχείρων. Τὸ παράδοξον εκείνο πλάσμα είχε δύο μόνον χείρας, έν ῶ ὅλοι οι πίθηκοι, άνεξαιρέτως, έχουν τέσσαρας, οι δέ πόδες του ήσαν σχηματισμένοι δια να βαδίζουν, ὅπως οι του ανθρώπου, ὄχι δέ και δια να πιάνουν, ὅπως οι των πιθήκων. Με άλλους λόγους, ο μέγας δάκτυλος των ποδῶν δέν ήτο αν τ ί χ ε ι ρ, ὅπως ο των χειρῶν.

Ο Τζών Κόρτ έσπευσε να ανακοινώσῆ την παρατήρησίν του ταύτην εις τὸν Μάξ.

— Περιέργον! . . . πολὺ περιέργον! . . . εἶπεν οὔτος.

Ὅσον άφορᾶ τὸ άνάστημα του μικροῦ άγνωστου, τοῦτο δέν υπερέβαινε τὰ εἴδομνητα πέντε εκατοστά του μέτρου. Εἶνε αληθές όμως, ότι έφαινετο εύρισκόμενος ακόμη εις την παιδικὴν ηλικίαν και ότι δέν ήτο μεγαλύτερος των πέντε ή εξ εἰτῶν. Τὸ δέρμα του, άνευ τριχώματος, παρουσίαζε μόνον έλαφρόν χνοῦν πυρρόχρουν. Ἄλλὰ τὸ μέτωπον, ο πάγων και αι παρειαι ήσαν έντελῶς άτριχα, και μόνον εις τὸ στήθος, εις τούς μηρούς και εις τὰς κνήμας έφαινοντο ἔγνη μελλούσης τριχοφυίας. Τὰ ὠτά του κατέληγον εις σάρκα στρογγυλήν και μαλακήν, ὀλωεδιόλου διαφορητικὰ από τὰ ὠτα των τετραχείρων, τὰ όποια στεροῦνται λοβοῦ. Οι βραχιόνες του δέν ήσαν υπερμέτρως μακροί. Η φύσις δέν τῷ είχε χαρίσῆ και τὸ πέμπτον άκρον, κοινὸν γνώρισμα των περισσοτέρων πιθή-

κων, την ούραν εκείνην, ή όποια τοις χρησιμεύει εις την άφῆν και εις την λήψιν. Εἶχε κεφαλήν μάλλον στρογγυλήν, ή δέ προσωπική γωνία ήτο περίπου ὄγδοήκοντα μοιρῶν. Δέν ήτο καθαυτὸ κόμη εκείνη, ήτις εκάλυπτε τὸ κρανίον του, άλλ' ήτο τὸ ὀλάχιστον εἶδος έρίου, αναλόγου προς εκείνο, τὸ όποϊον έχουν οι

ίθαγενεῖς τής Κεντρῶας Ἀφρικῆς. Προφανῶς, ο τύπος οὔτος άνήκε μάλλον εις άνθρωπον παρά εις πίθηκον, τόσοσ δια την έξωτερικήν του κατασκευήν, ὅσον ἴσως και δια την έξωτερικήν διοργάνωσιν.

Λοιπόν, ο μικρὸς προστατευόμενος του Λάγκα ήτο πίθηκος ή ἄθρωπος; (*Έπειτα συνέχεια) Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Δ'.

Στὸν κήπο, ο άνδρειος Ἀχιλλεύς τρέχει, πηδᾶ, χορεύει, άναποδογυρίζει ὅ,τι βρῆ έμπρός του, κ' έτσι κάμνει ζημίεσ φοβερές.

— Αὐτὸ τὰ παιδι εἶνε φθορά και άφανισμός εἰδῶ μέσα! λέγει ο κηπουρός, κάθε φορά που θάνακαλύψῆ κανένα σπασμένο δενδράκι.

Ο κήπος δέν εἶνε δρόμος' χρειαζεται προσοχή, όταν περιπατῆ κανεῖς ή παίζει μέσα σὲ κήπο. Ἄλλ' ο κύριος Ἀχιλλεύς, όταν προπάντων κυνηγᾶ καμμιά μικρὴ πεταλούδα, δέν προσέχει καθόλου, δέν σέβεται τίποτα, οὔτε λουλούδια, οὔτε πρασινάδα.

— Μὴν πατῆς μέσα! ξεφωνίζει ο κηπουρός.

— Μ' άφ' οὔ ή πεταλούδα πηγαίνει μέσα, πῶς θά την πιάσω άπέξω; λέγει ο Ἀχιλλεύς.

Και δός του κυνηγητό. Ἐδῶ την έχει εκεί την έχει, μπράμ! πάρ' τον κάτω. Πῶς αὐτό; Ἐγλύστρησε κ' έπεσε. Καλά να πάθῆ, άφοῦ κάμνει σαν τρελός.

Ἄλλὰ τὸ πέσιμον δέν τον σωφρονίζει. Σηκώνεται και ξαναρχίζει. Δός του κυνηγητό. Ἐδῶ την έχει, εκεί την έχει, ή πεταλούδα χώνεται μέσα

στη σέ ρ ρ α, δηλαδή εις τὸ θερμὸ κήπιον. Από πίσω και ο Ἀνδρειος Ἀχιλλεύς. Η πεταλούδα φεύγει από ένα άνοικτὸ παραθυράκι, αλλά πού να φύγῆ πιά και ο Ἀχιλλεύς! Μπερδεύεται 'στὲς γάστρες, και τες τσαλαπατεῖ, και τες ρίχνει, και σπάει ένα σωρό. Τί μεγάλο κακό! τί ζημία!

Τρέχει ο κηπουρός και άρχίζει ή τιμωρία. Πρῶτα τραβᾶ ταῦτιά του κυρίου Ἀχιλλεύς, και έπειτα τὸν βάζει να πληρώσῆ από την τσέπη του τες γάστρες που έσπασε.

Και ο καιμένος ο κουμπάρᾶς άδειάζει . . .

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λ.π. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1902

Ἔτος 24^{ον} — Ἀριθ. 34

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 | Ὁ λίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότητος: ἄδειος φρ. 7, χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 1,75, χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ βιβλίον τῆς Συμπεριφορῆς, φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 1,75, χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδειος φρ. 3, χρυσ. φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως: φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδουαίου, ἄδειος φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) ἄδειος φρ. 1,50, χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διλόγον (Κουριτίδου) Δύο Σειραί, ἐκτίστη τῶν ὁσίων τιμῶν φρ. 1,20. Δι' ἄλλο φρ. χρυσόδετος φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδειος φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ἄλλο φρ. 2,50.

Ἡράς ὁ Νικίτης (24 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ἐπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης, Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεχταὶ μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω, τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μὰς εἰς φακέλλω, ὡν ἕκαστος περιεχέει 80 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

372. Λεξιγράφος.

Παίρνω μιὰ μεγάλη νῆσο
Καὶ κατόπι μιὰ μικρά,
Καὶ βεβαίως, ὀκνηρῶς,
Γιατὶ κάμνω μὲ αὐτὰ
Κάτοικον τῆς πρώτης νήσου, ἐν φ' ἦτο φυσικὸν
Ἄπ' τὴν πρώτη μόνον νάχω καὶ τὸν κάτοικον
αὐτόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1902

373. Συλλαβόγραφος

Δυὸ συνδέσμοι κ' ἐν ἐπίρρημ' ἂν ἐνώσῃ,
Τῆς Εὐρώπης; ποταμὸν θὰ φανερώσῃ.
Κατάλη ἐπὶ τῆς Ποιμανίδος τῆς Ἰωάννης

374. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μάρισης,
Εἶμ' ἀγασίμα πού ξεύρεις.
Ἄν μάλ' ἄλλῃς τὸ κεφάλι
Εἰς τὸ σῶμά σου θά μ' εὐρῃ.
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Νέου Νάουτου

375. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυθόλεξον.

- 1.— Τὴν φίλαν νὰ ζητῆς μετὰ συνέσεως.
- 2.— Τὰ πάντα βλέπει ὁ Θεός, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
- 3.— Ἡ ἀκνηρία εἶνε ἡ μόνη πηγὴ τῶν κακῶν.
- 4.— Ἄν εἰμπορῆς, ἀπόκτησε καὶ πλοῦτον.
Κατάλη ἐπὶ τῆς Γεωργίου Α. Λαυκαρίου

376. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν θεὸν ἀρχαῖον
+ = Θεός.
+ = Μέρος τοῦ κράτους.
+ = Μέταλλον.
****+**** = Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
Κατάλη ἐπὶ τῆς Ἀνδρέα Κοκκίνου

377. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας.

Ὁ ἀδελφός τοῦ Τοῦτοῦ τοῦ λέγει: «Δὲν ξεύρεις, ὅτι εἶνε κακὸ νὰ μετράς τὰ ἄστρα: Φύσσε γρήγυρα νὰ φύγῃ τὸ κακ...» Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, διότι ἐτρόμαξε. Πάλιν ἤρχισε καὶ πάλιν ἐτρόμαξε. Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Χωσίου Σουκίτη

378. Σύνθεσις φράσεων.

Συμπλέκων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτω λέξεων, σχηματίσε ἀρχαῖον γωμικόν: ἀντί, γόνυ, θῶς.
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Χαρ. Χαλαράκη

379. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀπο ελοῦν ποταμὸν τῆς Γερμανίας:
1, Νῆρος τῆς Εὐρώπης. 2, Φυσικὸν φαινόμενον. 3, Ἐπιφώνημα. 4, Μοῦσα. 5, Ἀρχαῖος μουσικός καὶ ποιητής.
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Κοητῆ καὶ Κατιάνου

380. Φωνηεντόλιπον.

λπτ - λγ - ν - νσ
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινού
381. Γρύφος.

Οἱ λύκος, λύκος, λύκοι, λύκοι, λύκος. t | τ' οἰκοί
Κατάλη ἐπὶ τοῦ Τυδίου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Αἰτησίων τοῦ αὐλοῦ 24.

259. Ἀεωνίδιον (λεῶν, Ἰδῆ, ὄν.) — 260. Ἄετος, ἔτος — 261. Σάμος, Γάμος; — 262. Πῶτος Πῶτος; — 263. Υ

264. ΑΕΤΟΣ
ΕΠΙ ΕΡΙΣ
ΚΕΝΟΣ ΤΙΣ
ΑΣΘΛΟΣ ΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ Σ

265. Τῆ ἀναλλαγὴ διὰ τοῦ ΑΑ σχηματίζονται: Λαμία, Λάτος, Λάθος, Λαπωνία, Λαχώρα. — 266. ΑΓΑΥΗ-ΙΑΝΟΣ (Αἰγαῖος, Γάδος, Ἀντώνιος, Ὑορκί, Ἡσαΐας) — 267. Δουλεύειν πάθεισι χαλεπώτερον ἢ τυράννῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μὰς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐκάστου θύρος 10 λέξεις, ὁμαδῆ καὶ ἀλλοτρίαι τῶν 10 περιέονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφήματα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Ἀντώνιος Ἰωαννίδης, Ἀρίσση Θεσσαλίας (Grèce). (B-61)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Φαντάζεται τις εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξέπλησσοντο ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, εὐρισκόμενοι ἀπέναντι ἕντος νέου, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἀνθρωπολόγος εἶχε παρατηρήσει ποτέ, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, τὸν διάμεσον τύπον μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Λάγκας ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ ὄν αὐτὸ ὠμίλει, — ἐκτός ἂν ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐξέλαθεν ὡς ἔναρθρον λέξιν καμμίαν κραυγὴν, — κραυγὴν ζῶδῃ, μὴ ἀνταποκρινομένη πρὸς ἰδέαν οἰανδῆποτε καὶ ὀφειλομένη οὐχὶ εἰς τὸ λογικόν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐνστικτικόν.

Οἱ δύο φίλοι ἐστέκοντο σιωπηλοὶ, ἐλπίζοντες ὅτι τὸ στόμα τοῦ μικροῦ θὰ διηνοιγέτο, ἐνῶ ὁ Λάγκας ἐξηκολούθει νὰ τῷ βρέχη τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους. Ὁπωδῆποτε, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἦτο τῶρα ὀλιγώτερον δυσχερῆς, καὶ ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του. Ἐπιτέλους τὰ χεῖλη του διεσπάλθησαν ἑλαφρῶς.

— Νγκόρα!.. Νγκόρα!.. ἐπρόφερε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.
— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁλοῦ διόλου ἀπίστευτον!

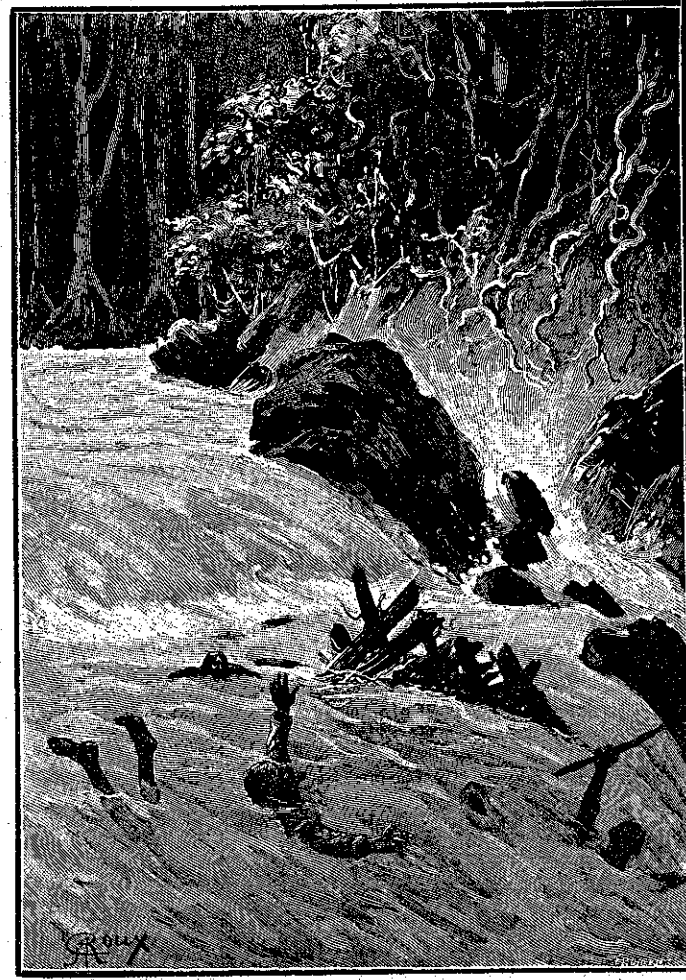
Καὶ οὔτε ὁ ένας οὔτε ὁ ἄλλος ἐννοοῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἤκουσαν πραγματικῶς ἐκεῖνο που ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου!

Πῶς; τὸ πλάσμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον, ὀτιδῆποτε καὶ ἂν ἦτο, δὲν εὐρίσκετο βεβαίως εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ζωϊκῆς κλίμακος, κατέχε λοιπὸν τὸ χάρισμα τοῦ λόγου;... Ἄν δὲν εἶχε προφέρῃ ἕως τώρα παρὰ μόνον τὴν λέξιν ἐκεῖνην τῆς κογιτικῆς γλώσσης, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο τις νὰ εἰκά-

ση ὅτι μετεχειρίζετο καὶ ἄλλας, ὅτι εἶχεν ἰδέας, ὅτι ἤξευρε νὰ τὰς ἐξωτερικῶς διὰ φράσεων;...
Τὸ δυσάρεστον ἦτο, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἤμπορῆσεν, κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸ βλέμμα των, ἂν εἶχον βλέμμα ἐξ ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα κατοπτρίζεται ἡ σκέψις, βλέμμα ἐκφράζον πολλά, βλέμμα πλάσματος λογικοῦ... Ἀλλὰ τὰ βλέματά του ἐξηκολούθουν νὰ μένουν κλειστά, καὶ τίποτε δὲν ἐμαρτύρει ὅτι ἦσαν ἐτοιμὰ νανοῦ χροῦν.

Ἐν τούτοις, ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐσκυμμένος ἀνωθέν του, ἐπρόσεχε ναχούση τὰς λέξεις ἢ τὰς κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξέφευγον τυχὸν ἀπὸ τὸ στόμα του, τῷ ὑπεστήριζε τὴν κεφαλὴν, ἑλαφρά, χωρὶς νὰ το ἐξυπνίσῃ, καὶ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἠθάρνη ἐν κορδόνιον, τυλιγμένον περίξ τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου λαίμου.
Ἐτραβῆξε τὸ κορδόνιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἦτο πλεκτὸν ἐκ μετάξης, διὰ νὰ εὐρῇ τὸν κόμβον, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀνέκραξεν:

— Ἐνα μετάλλιον!..
— Μετάλλιον; ἔπα-
νέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.
Ὁ Τζὼν Κόρτ ἔλυσε τὸ κορδόνιον.

Πραγματικῶς, ἦτο ἓν μετάλλιον ἀπὸ νίκελ, μέγαλον ὡς πεντάλεπτον, μ' ἓν ὄνομα χαραγμένον ἐπὶ τῆς μίας ὀφείας, καὶ μὲ μιάν εἰκόνα χαραγμένην ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Τὸ ὄνομα ἦτο «Γιοχάουζεν», ἡ δὲ εἰκὼν ἦτο κατατομὴ τοῦ ἰατροῦ!

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ: ἔχει καὶ παράσημον! τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ γερμανοῦ καθηγητοῦ, τοῦ ὁποῦ τὸν κλωδὸν εὐρήκαμεν ἄδειον!

Ὅτι τὰ μετάλλια ταῦτα ἦσαν διαδοθέντα εἰς τὴν χώραν τοῦ Κάμερου, τοῦτο δὲν ἦτο ἀπορίας ἄξιον, διότι πολλῶς ὁ ἰατρός εἶχε διανεμῆ ταυτὰ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κόγγου. Ἀλλὰ πῶς ἐν τοιοῦτον μετάλλιον εὐρίσκετο ἀνηρητημένον εἰς τὸν λαὸν τοῦ παραδόξου

Ὅλοι ἐπρίφθησαν εἰς τὴν δίνην... (Σελ. 266, στήλ. 6.)